

ogsaa forstaa, at man kan have lyst til at inddrage andre ny Bestemmelser derunder og navnlig Spørgsmaalet om de faste Ejendommens Bestatning. Om det er rigtigt at gøre det, og om man ikke derved vil lægge Lovforslaget uovervindelige Hindringer i Vejen, kan intet Menneſte i Øjeblikket sige noget om; det vil Fremtiden vise. Jeg tror, at det vil være rigtigt at gaa væsentlig i det samme Spor som i Fjor og se, om man ikke kan faa Lovforslaget gennemført.

J. N. Larsen: Naar man bekræftiger sig med de kommunale Skatteforhold, kan man ikke undgaa at røre ved et Forhold, som overalt udøver stor Indflydelse derpaa, nemlig den stærke Prioritering af Ejendommene, som nu finder Sted. Denne Prioritering er saa betydelig, at mange Steder er Ejeren ikke Ejer uden af Navn. Naar vi f. Eks. se, at i Kommunerne paa Landet ere Ejerne af de aller største Ejendomme mange Gange ikke i Stand til at svare Formue- og Lejlighedsstat, og at man, naar man overhovedet skal have Stat af disse store Ejendomme, er nødt til at tage den af Hartkornet, saa er det jo et meget uheldigt Forhold for Kommunerne, thi derved lettes de store Kapitalister, og lægger man større Stat paa Formue- og Lejlighed, faar man som sagt ingen Stat af de store Ejendommens Ejere, fordi de ikke have noget. Ulykken er, at ved den stærke Prioritering af Ejendommene er der foregaaet en Vandring af Ejendomsværdierne fra Kommunerne over i Sommerne paa Kapitalister, af hvilke mange ikke en Gang bo her i Landet, men i Udlandet. De private eller Kreditforeninger, i hvis Sommer Værdierne ere gaaede, have i Virkeligheden Ejendommene i deres Besiddelse, og derfor svares der i Umindelighed ingen Stat af dem, i alt Fald ikke i den Kommune, hvor Ejendommen ligger. Dersom man nu gennem dette Lovforslag kunde foretage noget, som kunde ændre den Forrykkelse af Forholdene, der har fundet Sted gennem den stærke Prioritering, vilde dette Forslag komme til at indeholde noget, der kunde faa stor Betydning, specielt for Landbruget, og et saadant Indhold tror jeg, at Lovforslaget kan faa. Sagen er, at der er intet til Hinder for, at der i den interkommunale Skattelov optages en Bestemmelse om, at Stat af al Prioritetsrente skal svares til den Kommune, hvor Pantet ligger. De ville se, at en saadan Bestemmelse vilde være af overordentlig indgribende Betydning, og jeg skal buele lidt nærmere derved, fordi mange ville tro, at den er praktisk uigennemførlig, men det er den ikke. Sagen er den,

at Debitor skal slet og ret tilholdes til at svare Statter; Ejeren af Ejendommen skal udrede den, og han trækker den fra, naar han betaler Rente til sin Kreditor. Kreditor slet der ingen Uret derved, thi han skal selvfølgelig ikke svare Stat af denne Indtægt andet Steds, ikke i sin Opholdskommune; han skal ikke svare dobbelt Stat, men skal kun betale Stat, hvor han har denne Indtægt, og trækker den fra i sin Opholdskommune. Med Hensyn til Kreditforeningerne vil Forholdet ganske simpelt blive dette, at Folk betale saa meget mindre i Rente til Kreditforeningen, og naar Kreditforeningerne igen betale deres Kreditorer trække de Skatten fra. Der er intet i Vejen for, at det kan ske, og som sagt, de indenlandske Kreditorer ville ikke lide derved. De udenlandske Kreditorer ville blive beskattede; men er Forholdet ikke det — jeg kender ikke nøje dertil —, at Udlandet tager Stat af den Slags Panteobligationer og Kreditforeningsobligationer — og hvorfor skulle vi saa ikke ogsaa gøre det? I alt Fald er Hensynet til de udenlandske Kreditorer ikke noget, der skal afholde os fra at bekræftige os med Tanken. Min Hensigt med at tage Ordet, har kun været at gøre opmærksom paa denne Tanke, at faa den optaget til Drøftelse til Bunds og bede om, at den maa blive modtaget med Velvilje. Det er en Agrarantanke, som stiger til Landkommunernes Opkomst. Det kunde være, at den kunde sætte Frugt og give Lovforslaget en Værdi, som det nu ikke har. Jeg er nemlig enig med det ærede Medlem for Vesterby (N. Andersen) i, at som det er, har det ringe Værdi. De fleste Kommuner i Landet ville ikke mærke Spor af Loven; overhovedet vil det ikke være mange Steder, den vil finde Anvendelse, maaste i nogle Kommuner tæt ved store Byer, særlig ved Kjøbenhavn, men ellers ikke.

W. Dinesen: Jeg vil tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til de ærede Medlemmer, der have gjort Bemærkninger med Hensyn til, hvad jeg har udtalt. Jeg vil da sige til det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (N. Andersen) i, at naar jeg i mit Forslag i Fjor, som jeg vil gentage i Aar, har nævnt, at Skatten paa fast Ejendom ikke blot skal lægges paa Landejendomme, men ogsaa paa bygningsskiftspligtige Ejendomme, er det, fordi jeg vil ramme alle Ejendomme, der ikke høre til Landbruget. Det ærede Medlem mente, at nogle Ejendomme, der ikke høre til Landbruget, ere fritagne for Bygningsskift, men det kommer ikke i Betragtning, thi de ere allige-